

Цього не розповідають про прокляття: перше, що відчуваєш, — страх. Але друге, що помічаєш, — краса. Світ такий прекрасний, коли не певна, що милуватимешся ним довго.

Кольори сяють яскравіше. Навіть зараз у груднево-му присмерку, коли майже споночіло. Холодний туман з річки зливається зі світлом міста, і видно лише золотавоблакітну розмиту запону. Скринька з коштовностями, на яку можна дивитися, лише примружившись. Місто немов танцює у твоїй крові.

Тридцять шість днів минуло відтоді, як я стала відповідальною за смерть двох жінок. Одна з них спробувала мене вбити, а друга загинула, намагаючись урятувати мені життя.

— Ось і ти, — каже Фіона, широко розчиняючи двері Нуалиного будинку. Байдуже, як рано я приходжу тепер до Нуали, Фіона завжди вже там. — Заходь, Товариство Апокаліпсису вже проводить засідання.

Вона веде мене через будинок на кухню, і всі вже тут: Менон порядкує у хаосі складених у стос паперів, Нуала виймає щось із духовки, Рой ножем чистить яблуко, сидячи за кухонною стійкою.

Питання на порядку денному: ми безпосередньо відповідальні за смерть Гізер Банбарі й сестри Ассампти чи це нещасний випадок? Господиня узагалі бере до уваги нещасні випадки чи опускає сокиру, незалежно від того, хто винен?

— Оце й проблема, — каже Нуала, розмахуючи дерев'яною ложкою. — Господиня — це помста без суду. Вона не розмірковує. Це заводна іграшка. Правда ж, Мейв?

Я навіть не зняла пальта.

— Як це так, що зі мною більше ніхто не вітається? — обурено питаю я. — Що зі мною не так? Я вже мертва?

— Ще ні, — бурмоче Менон, підкреслюючи текст жовтим маркером. — Але, можливо, скоро будеш.

— Ну, і тобі веселого Різдва.

Нам відомо про три виклики Господині за останні тридцять років. Перший раз її викликала сестра Нуали Гевен, яка обміняла своє життя на смерть їхнього батька-аб'юзера.

Другим був Аарон: він прикликав Господиню, щоб вона зруйнувала один дуже правохристиянський виправний центр. Господиня забрала його друга. Метью Медісона. Цю смерть Аарон три роки покутував у вузлуватих пальцях «Дітей Бригіди».

І третій виклик: Лілі. Невдале ворожіння на Таро закінчилося хаосом, що й звів нас усіх разом.

Хто знає, що принесе її четвертий візит? Хто може стати жертвою, а кого оминє? Аарон не став чекати, щоб це з'ясувати.

Нахиляюся, щоб поцілувати Роя у щоку, і цей рух розмотує мій грубий шарф.

— Привіт, — каже він, притискаючись до мене. — Ти холодна.

— Привіт, — Лілі малює на підвіконні акриловими фарбами. Її коліна під підвіконням, ступні сягають кухонної раковини. Вона малює дуже складну свиню, морда якої заповнена червоними й зеленими закрутами.

— Що це?

— Кабан. Різдвяний кабан.

— Звісно.

Лілі прибирає пасмо білявого волосся зі свого обличчя.

— Я не хотіла малювати нічого нудного, типу різдвяної ялинки. Думала, ми влаштуємо щось язичницьке. На зимове сонцестояння.

— Тому малюєш різдвяного кабана.

Лілі всміхається сама до себе й продовжує малювати.

— Тому й різдвяний кабан, так.

Коли ми з Лілі викликали Господиню, усе сталося за лічені дні. І ми навіть не хотіли її викликати. Вона була духом, що ненароком прокинувся від комбінації моєї чутливості, Криниці магії під Кілбегом і пульсуючої ненависті, яку ми з Лілі почували одна до одної. Дорі

повідомила мені майже місяць тому, що планує викликати Господиню. Напевно, вона вже це зробила.

Попередження Дорі було ясне. Вона говорила як Королева фей, пропонуючи програшні угоди зі сліпучою усмішкою. «Діти» хочуть повної влади над Криницею Кілбега та зроблять усе, щоб її отримати. Все, крім убивства. Убивство в магічному світі призводить до більших проблем, ніж дає переваг, і все зрештою повертається до тебе. Але ж можна просто викликати Господиню чи щось подібне, і вона виконає брудну роботу за тебе.

То де ж вона?

— Ми спершу маємо зрозуміти, — озивається Менон, — чи мають вони справді поважну причину.

— Ми вбили Гізер Банбарі, — констатує Рой.

— Ні, ми її не вбивали, — заперечує Фіона незвично високим голосом. — Вона загинула випадково.

— Доки була магічно зв'язана нашою волею, — уточняє Нуала. — Хоч якби «Діти» не прийшли на тенісний корт, цього взагалі не сталося б. Тож вони так само відповідальні.

— З чієї точки зору? — запитує Лілі, досі малюючи кабаня.

— Я не знаю, — Нуала піднімає руки. — З точки зору космічної рахівниці справедливості?

— Справедливість, — говорить Фіона, тримаючи карту Таро.

Можливо, я й чутлива, але око Фіони на Таро зараз таке саме метке, як і моє. Вона тасує колоду й вирівнює

карти, двічі постукуючи колодою об стіл, щоб вони акуратно вклалися.

Тієї ж миті, як відповідь, лунає стук у скляне вікночко дверей кухні. Надворі літає сорока з помаранчевим хвостом, чекає, щоб її впустили. Фіона тягнеться до ручки.

— Ми не можемо впустити сюди це, — Менон морщить носа.

— Не говори так про Паоло, — захищає друга Фіона. Паоло й Менон дуже швидко стали двома одержимостями Фіони, тож, звісно, вони постійно протистоять.

Менон знижує плечима.

— Ненавиджу птахів.

Сорока Паоло залітає всередину й балансує на довгому шлангові кухонного крана. Лілі відсовує ноги. Паоло починає пробувати кран дзьобом, шукаючи крапель води.

— Можна я наберу йому водички в тарілку, Нуало? — запитує Фіона.

— Можна, любя!

— Фіонуалло! — протестує Менон. Як покинутій дитині, їй притаманно розмовляти зі своєю матір'ю підкреслено формальним тоном.

— Менні, — примирливо каже Нуала. — Він нікому не шкодить.

— Мені він *не подобається*.

Я найближче до шафи, тож набираю миску води для Паоло. Навіть дістаю для нього фільтровану воду з холодильника. Гадки не маю, що Паоло думає чи відчуває,

але припускаю, що воліє фільтровану воду. Зрештою, він друг Фіони, а Фіона любить усе найякісніше.

Фіона дивиться на птаха, і за мить він перелітає, щоб сісти їй на плече.

— Ну? — запитую я, намагаючись не звучати надто очікувально. — Він має якісь новини?

Фі на мить нахилиє голову, заплющує очі. Сорока не торкається її, не вишукує чогось у її волоссі, але вони явно спілкуються. Паоло став нашим маленьким дронном, що оглядає місто з повітря.

— Ні, — нарешті відповідає вона, розплющуючи очі.

— Ти певна? — наседаю я. — Звідки тобі знати?

— Я знаю те, що знає Паоло. Він не бачив його. Чи принаймні «Дітей».

— Ми досі вдаємо, наче вони — не одне й те саме?

Довга шкірка з яблука, яке чистить Рой, майже сягає підлоги.

— Та давайте ж подивимося правді в очі. Він повернувся до них, хіба ні?

— Ми цього не знаємо, — відповідаю я. — Доказів нема.

Аарон зник після розмови з Дорі, у день похорону сестри Ассампти. Є лише два пояснення його зникнення: зрада чи боягузтво. Важко зрозуміти, що саме спонукало Аарона. Зрештою, він видатний маніпулятор, який вишукує слабкості й зради, і він працював на релігійний культ правого крила. Хоча йому також вистачило сміливості піти від них та радикально змінити власний світогляд, що свідчить про хоробрість і характер.

Де ти, Аароне?

Коли ми вперше зустрілися, Аарон психологічно катував підлітків, щоб змусити їх приєднатися до «Дітей». Ми з Роєм посварилися в автобусі дорогою додому після зустрічі з ним. «Ви, друзяки, — два боки однієї медалі».

Я розлютилася. Але ж Рой мав рацію. Я і Аарон — обоє чутливі, обоє народилися охоронцями наших рідних міст та обоє не впоралися із цим. Що довше я живу із цією інформацією, то сильніше вона мене непокоїть. Насильство, бездушність, хижачька поведінка, які я бачила в Аароні... невже це все є і в мені? Єдине, що відрізняє нас, — це певні факти нашого життя: я народилася у ліберальній творчій родині, що дозволила мені гратися з картами Таро, тоді як Аарон — у християнській родині правого крила, яка запроторила його в божевільню, щойно його чутливість — як і обсессивно-компульсивний розлад — проявилася.

Я хочу, щоб Аарон повернувся, і не лише тому, що він допоможе боротися з «Дітьми». Я хочу, щоб він вернувся і нагадав мені, що ми різні, — і водночас хочу, щоб вернувся й запевнив мене, що ми однакові.

— Паоло каже, що з'явилися нові плакати про ЗНИК-НЕННЯ, — раптом каже Фіона. — Якогось хлопця.

— Хто?

— Він не знає. Паоло не вміє читати.

З іронією.

— Але він може прочитати слово «розшукується»?

— Він може здогадатися.